

OPERASZÖVEGKÖNYVEK

43.

K E N E S S E Y

AZ ARANY MEG AZ ASSZONY

SZÖVEGKÖNYV

ZENEMŰKIADÓ

AZ ARANY MEG AZ ASSZONY

ZENÉJÉT SZEREZTE:
KENESSEY JENŐ

SZÖVEGÉT ÍRTA:
KRÚDY GYULA

KÖZREADJA:
DR. TILL GÉZA

ZENEMŰKIADÓ VÁLLALAT, BUDAPEST
1961

Copyright 1961, by
K r ú d y G y u l a

AZ ARANY MEG AZ ASSZONY

OPERA EGY FELVONÁSBAN

SZEMÉLYEK :

WOLFGANG, lőcsei polgár	<i>basszus</i>
ANNA, a felesége	<i>szoprán</i>
ZSOLDOSKAPITÁNY	<i>tenor</i>
HINKÓ, szolga	<i>tenor</i>
ELSŐ SZÍNÉSZ	<i>tenor</i>
MÁSODIK SZÍNÉSZ	<i>basszus</i>
AZ ŐRSÉG PARANCSNOKA	<i>bariton</i>
AZ ŐRSÉG	<i>férfikar</i>

Történik Lőcsén, a XV. században

(XV. századbeli lőcsei polgár szobája; az egyik oldalon lépcső, amely az emeleti szobába vezet, a sarokban tűzhely)

ANNA *(hímezőráma mellett ül az ablaknál; kinéz):*

Alkonyodik.

Mindjárt este van!

A kapuórség most megy a piacon.

Bármüller úr viszi a nagy kulcsokat.

WOLFGANG *(elgondolkozva ül karosszékében):*

Nagy telünk van.

Pedig még messzire az ünnep.

Holnap mégis gyónni megyünk.

Vasárnap megáldozunk,

Hogy rendbe legyünk ünnepre.

ANNA: Szegény kereskedők,
Akik ilyenkor úton vannak,
Mennyit szenvednek!

WOLFGANG: Pedig ilyenkor sokan utaznak:

Mostan áll a krakkói vásár.

Hogy is van?

Andráskor Kassán,

Tíz nap múlva Krakóban.

Igen, jól mondtam.

ANNA: Ilyen időben

Még az utcára sem tanácsos kimenni,

Hisz a múltkor is

Farkast üldöztek a kapuőrök.

Istenem,

Csak sose kéne elhagyni a házat!

WOLFGANG: Templomba el kell menni.

ANNA: Imádkozom én itthon is.

WOLFGANG: Az kevés.

Van bizonyos idő,
Mikor Isten ráhajtja fülét
A templom fedelére.
A papok ezt már tudják.
Én ugyan nem hiszem ezt,
Mert már idős ember vagyok,
De neked mindent hinni kell.

ANNA: Istenem, én még oly tudatlan vagyok.

WOLFGANG: Anyád imádkozott, mégis meghalt.

Egy éjszaka elkezdett kiabálni,
Hogy az ördög húzza a haját.
Furcsa volt...
Mintha álmom lett volna...

*(Észreveszi, hogy Anna egyre csak az ablakból
látható teret figyeli)*

Anyád is sokat szeretett
Az ablaknál leskelődni,
Mikor fiatal volt.

ANNA: Már esteledik, csak a hó világít,
Meg a Máriáról a szent mécses.

WOLFGANG:

Mehetünk is már aludni, asszonyom.
No, gyere közelebb,
Olyan vagy,
Mint menyasszonykorodban voltál.
Két szemed mint fénylő gyöngyszem,
Orcádon két piros folt,
Mint pisztráng hátán.
Szép alakod, mindened bársonyból,
Ó, ölelj meg!

Birtokom vagy, Anna,
Két karomnak rabja,
El nem szakít tőlem,
Csak a halál!
Már csak a halál!
Napom addig melegítsed,
Éjszakám felderítsed,

Mint a sólyom aranyláncát,
Tartom hajad selyemsátrát.
Nem is adlak oda az egész viláért,
Nem, én nem adnálak oda
Az egész viláért!...

Holnap gyónunk a szent barátnál,
Kisböjtöt tartunk vasárnapig,
Akkor a lublói szent apát kezéből áldozunk.
ANNA: Jó éjszakát, Wolfgang!
WOLFGANG Jó éjszakát, Anna!
Jó éjt!

(Az éjjeli őr kürt-jele hallatszik — Hinkó
ijedten berohan)

(Hinkóhoz) Mi az?

HINKÓ: Egy óra óta veri valaki a kaput.

WOLFGANG: Én nem hallottam semmit.

HINKÓ: Pedig kardjával is zörget.

Künn egy katona áll.

Szörnyen ordítózva éjszakai szállást követel,
Mert ránk gyújtja a házat.

WOLFGANG: Majd elbánok vele, de mindjárt!

Hol a kardom?

Ereszd el láncáról a kutyát.

HINKÓ: Azt ordítja folyton,

Írása van a királytól,

Mindenütt szabadon tanyázhat éjjel.

WOLFGANG: Az ebadtát!

Hogy éppen hozzánk vetődött!

A királlyal nem szeretek haragba esni,

Hosszúak az ő kezei.

Ereszd be a katonát, Hinkó! (Hinkó kisiet)

(Annához)

Te pedig zárkózz kamrádba, gyermekem,

Bármit hallasz, ne nyisd ki a reteszt!

(Anna távozik)

HINKÓ (visszajön): Itt a hadfi,

Ki száz csatában vérzett,

Pogány ellen harcolt,
Rotaridesz kapitány úr ő.

ZSOLDOSKAPITÁNY (*belép; Wolfganghoz*):

Váratni mertél!
A király el nem tűri a tréfát.
Hóban-fagyban merted váratni künn
Kázmér fegyveresét.

WOLFGANG: Kázmér nem királyom, csak...

ZSOLDOSKAPITÁNY (*közbevág*): Csak?

WOLFGANG: Csak tisztelem,
Mert kevés hamis tallért veret.

KAPITÁNY: Vigyázz vén fejedre, polgár!

HINKÓ: Uraim, ne civódjatok,
Verjetek meg engem,
Én úgylis szolga vagyok.

WOLFGANG (*Hinkóhoz*): Távozz! (*Hinkó távozik*)
(*A kapitányhoz*) Kázmér ismer engem,
Nincs mit félnünk egymástól.
Ezer tallérommal tartozik ő,
Adósom ő, én hitelező vagyok.

KAPITÁNY: Ejnye!
A király nem röstell
Megtisztelni mindenféle polgárt.
Rosszallom ezt, de nem zárja ki,
Hogy vacsorával szolgálj, polgár.
Egész nap utaztam,
Hajnalban tovább megyek,
Krakkóig az út még hosszú.

WOLFGANG: Nem bánom, megvendégellek.
Mondd meg a királynak, hogy tisztelem.
Ha ugyan a király emlékezik rám,
Vagy ezer talléromra. (*Távozik*)

(*A kapitány kutatva körülnéz a szobában*)

ANNA (*halkan visszalopódzik*): Engem keresel?

KAPITÁNY: Téged.
Hova tűntél ablakodból,
Gyönyörű hóvirág?

Már a házat készültem felgyújtani,
Hogy ismét láthassalak.

ANNA: Hisz egész délután néztük egymást.
Te az utcán álltál, én az ablakban.
Mondd, nagyon fáztál?
Nagyon hideg volt?

KAPITÁNY: A te szemed melegített.

ANNA: Majdnem ellepett már a hó.

KAPITÁNY: És ha elborított volna
Tollas kalapomig,
Akkor is helyemen maradok,
Mert olyan szépet, mint te,
Még sohasem láttam.

ANNA: Ó, mily szépen
Cseng a szavad, katona!

KAPITÁNY: Milyen finom a hajad,
Mint a hercegnőké,
A szemed pedig olyan,
Mint egy régi litván kolostorban Máriáé.
Olyan fiatal vagy,
Mint a kispatak a márciusi erdőn.

ANNA: Pedig már asszony vagyok.
Milyen szép szavakat tudsz, katona!

KAPITÁNY: Az utak szinte járhatatlanok,
Farkas-csordák őgyelegnek,
Haramia búvik a híd alatt,
De ezer évig mennék utánad,
Lennék szolgád, lennék öröd,
Éjjel-nappal csodálnálak,
Rózsapiros ajkad csókommal elborítanám.

ANNA: Beszélj, ó, beszélj
Tovább, mondd tovább!

KAPITÁNY: Majd elmondom éjjel.
Légy ébren, mikor elcsendesedik,
A tűz kialszik,
Te hallgatózol,
Az ablakod csendben kitárod.

ANNA: A férjem vigyáz, mint egy házőrző eb!

KAPITÁNY: Egy kardcsapás, és mélyen alszik!

ANNA: És te hajnalban tovább utazol?

Elhagysz, mint ősszel a folyót a virágok?

Többé soha nem látsz, katona.

KAPITÁNY: És ha felgyújtom a házat?

ANNA: Én benne pusztulok.

(Hirtelen felfigyel)

Vigyázz!

Férjem lépteit hallom.

(Sietve visszahúzódik a szomszéd szobába)

WOLFGANG *(jön étellel, korsóval):*

Bort hoztam néked a pincéből.

Mondd meg Kázmérnak, megbecsültelek.

Egy juh-combot vágtam le a kéményből.

A hitelező fizet kamatot az adósnak.

KAPITÁNY: Látom, gazdag vagy, polgár,

Errefelé gazdagok a polgárok,

És kövérek, mint a krakkói patkányok.

Asszonyaitok ugye szépek,

Bőrük fehér,

Arcukat talán mindennap megmossák,

A nyakukat tejjel dörzsölik,

Hogy néktek tessenek.

Kár belétek Szaniszló jósága!

Nem is tudom, szóljak tán neki,

Csapoljuk le

A polgárok felesleges vérét.

WOLFGANG:

Megérdemelnéd, hogy megmérgezzelek.

De én kereskedő voltam.

KAPITÁNY: Tolvaj!

WOLFGANG: Zsoldos, vigyázz a szádra!

Mérges ebet tartok házamnál,

Úgy én, mint szolgám

Megtanultunk fegyverekkel bánni!

KAPITÁNY: Mit tudjátok ti, polgárok,

Hogy mi az a háború?

Egyik országból a másikba vándorolni
Éhezni, szomjazni, hóban, sárban aludni,
Szembenézni a villámló égboltozattal,
És meghalni egy asszony-csók után.
Te, van-e asszonyféle a háznál?

WOLFGANG: Nincs!

(A kapitány gúnyosan felnevet)

Igyál, katona!

Messzi Magyarországon termett a bor!

KAPITÁNY (nagyot húz a borból):

Láttam a tengert,
Láttam furcsa hegyeket,
Hegyek csúcsára épített várakat,
És kolostorokat,
Melyeket nagy kutyák
És fegyveres barátok őriznek.

Éjjel a szikrázó csillagokat néztük,
Az őrtűz mellett mindenki elmondta,
Hol volt életében a legboldogabb.
Csupán én nem voltam boldog
Soha életemben.

Szép volna ma éjjel
Szeretni, aztán meghalni.
Várni egy asszonyt,
Várni csókkal.

Valakit forrón megölelni,
Nem járni télben.

Melegedni asszonyszívnél,
Be jó is lenne

Egyszer igazán otthon lenni.

Csaták tüzeiben egy-két pohárral

Koccintottam már a halállal.

Sebeket adtam, sebeket kaptam,

Jártam már búsan és vígabban (iszik),

És várva vártam,

Hogy mit fog majd egy ős üzeni,

Jártam már koldus éjszakában,

De nem szeretett soha még senki,

Sohasem szeretett senki még!

(Magába roskad)

WOLFGANG: Katona, lerészegedtél a bortól!
Vigyázz, mert az utcára vetlek!

HINKÓ (*berohan*): Uram, a kaput döngetik,
Az ebek veszettül ugatnak,
Boszorkányos éjszaka!

KAPITÁNY (*talpra ugrik*): Hopp, az én barátaim,
Ereszd be őket!

WOLFGANG: Miféle barátaid vannak?

KAPITÁNY: Színészek.

WOLFGANG: Talán rablók!

KAPITÁNY (*Hinkóhoz*): Nyiss kaput, szolgál!
Kázmér király színészei vannak odakünn,
Tán meg is fagytak odakünn a hidegben.

WOLFGANG: A király színészei?

KAPITÁNY:
Mondtam már, hogy oly drága portékák,
Mintha aranyat nyomnának.
Kázmér kedvét felderíteni hivatván ők,
Melyet nem derít már sem asszony, sem bor.
(*Hinkóhoz*) Szolga,
Nyiss ajtót a király színészei előtt!

WOLFGANG: Majd magam nyitom ki,
Hinkó, te itt maradsz. (*Elsiet*)

HINKÓ: Szent egek, milyen borzalmas éjjel!
(*Távozik*)

ANNA (*kihajol kamrája ablakán*):
Katona, szeretném tudni neved!

KAPITÁNY: Rotaridesz.
És a tied, tavasz napfénye?

ANNA: Anna.

KAPITÁNY: Anna!

ANNA: És le tudom írni a nevem, ha óhajtod.

KAPITÁNY: Írd le a neved,
Hadd tegyem a szívem fölé,
Hadd lássam ragyogni a szemed, Anna!
Ragyogó volt a szemed szerelem hajnalán,
Ragyogó a szemed,

Enyém leszel, én álmom,
Még ma éjszaka enyém!

ANNA: Ó, be szépen cseng szavad,
Ó, be szépen cseng szavad,
Meghalok ma éjszaka!
Gyönyörű, ó, be szép,
Gyönyörű, ó, be szép,
Istenem, ez álom!
Még ma éjjel meghalok!

*(A kapitány feláll egy székre és szenvedélyesen
átöleli Annát)*

Mily kár,
Hogy hajnalban elhagysz engemet!

KAPITÁNY: Igen, de visszatérek,
Halld tervemet.
Finom udvari dáma lesz belőled,
Bizonyára te leszel a legszebb,
Ami a fő: a legfiatalabb.
Csókolj meg, Anna!

ANNA: Hagyj meghalni ma éjszaka!

ANNA, KAPITÁNY:

Ó, boldog álom, szép csillagom!

ANNA *(kibontakozik az ölelésből)*: Jaj! A férjem!

KAPITÁNY: Eh!

Mire való az éles kard a háznál?!
Nem is tudom,
Mért mulasztottam el eddig!
Az ajtódat tartsd nyitva!

ANNA: A fületem is,
Mert kívánom a hangod hallani,
Ó, katona!

KAPITÁNY: Ugye, eljössz velem,
Szépséges Anna?

ANNA: Csókolj meg!

WOLFGANG *(berohan; elszörnyülködve)*: Anna!

ANNA: Apám uram! *(Bezárja az ablakot)*

WOLFGANG *(a kapitányhoz)*: Megfizetsz ezért!

KAPITÁNY *(nevetve leugrik a székről):*

Csend legyen!

Én a király vitéze vagyok.

WOLFGANG *(vészjóslóan):* Majd meglátjuk.

KAPITÁNY: Már itt vannak Kázmér színészei?

WOLFGANG *(halkan, hogy a kapitány ne hallja, Hinkóhoz):* Eredj, hívd az őrséget!

KAPITÁNY *(a belépő színészekhez):*

Nem fagytatok jéggé, cimborák?

ELSŐ SZÍNÉSZ: Ördögös városba hoztál, uram!

A polgárok farkasoknak néztek,
Sehol sem nyitottak kaput.

MÁSODIK SZÍNÉSZ:

Valami ócska templomot kerülgettünk,
Talán nyitva felejtették a sírbolt ajtaját.
Igen jól aludtunk volna a koporsók között.
Egy bolond harangot folyton lobált
A toronyban a szél.
Kísértetek szaladoznak jobbra-balra,
Az egyik üstökön is ragadott.

KAPITÁNY: Most már szerencsésen itt vagytok
A becsületes polgár hajlékában.

(Wolfganghoz)

Kínáld borral a király színészeit.

ELSŐ SZÍNÉSZ *(a korsó után nyúl):*

Az éj hideg, a szerelem meleg,
Részeg ember boldogan hempereg.

MÁSODIK SZÍNÉSZ *(követi az első példáját):*

Kandúr farka, vén banya csókja,
A boros embert az Isten is óvja.

KAPITÁNY: Jól ereszt a korsó,
Nem sajnálja borát a jó gazda!

Talán játszanátok valamit,
Hogy végre mulasson a polgár,
Színházat úgysem látott még életében.

WOLFGANG: Későre jár!

(A tűzhelyhez telepszik és munkába kezd)

KAPITÁNY: Valamely szerelmeset.

(A színészek színpadot és öltözöt rögtönöznek és annak függőnye mögött átöltöznek)

ELSŐ SZÍNÉSZ: Nagyérdemű uraságok,
Nemesek és katonák,
Pórok, asszonyságok,
La, la, la, la,
Kisasszonyok, vitéz urak,
Akik most jöttek a harcból,
És nem költötték még el zsoldjaikat;
Kolduló barátok,
Ha zsákjuk megtelt,
La, la, la, la, la,
Vásári írnotok,
Ha nem kell most írnotok;
Ókrök tisztelt hajcsárjai,
Lovak derék kupecsei,
És te jövendőmondó, ott a sarokban,
La, la, la,
Ti lesztek tanúim,
Hogy Harlequin herceget
Senki sem győzheti le,
Sem póznamászásban, kardvívásban,
Sem futásban, sem csalásban,
Sem a dalban, sem a táncban,
Sem a nemes uraságok mulattatásában.

MÁSODIK SZÍNÉSZ: A színjáték címe,
Melyet az uraságoknak bemutatunk:
„A két olajáros és a szamár.”
Ebben a játékban minden benne foglaltatik,
Amely a nemességet s a póri népet mulattatja.
Először is van benne szerelmeskedés,
De azért nem kell mindjárt kolerára gondolni!

ELSŐ SZÍNÉSZ: Csak egyetlen kolerás beteg van
a városban, Brukkó gazda, akinek kocsmájá-
ban az éjjelt töltöttük, és a fizetésnél vereke-
désre került a sor.

MÁSODIK SZÍNÉSZ:
Aztán van az olajárosok színdarabjában
Kutya,

Macska,
Asszony, gyerek, táncosnő,
Halál.
De a szamár mindnyájuknál okosabb.
Aztán van elhagyott menyasszony,
Megcsalt vőlegény,

ELSŐ SZÍNÉSZ: La, la, la, la.

MÁSODIK SZÍNÉSZ: És egy kikapós asszony,
Aki minden férfit lóvá tesz,

ELSŐ SZÍNÉSZ: La, la, la, la.

MÁSODIK SZÍNÉSZ: Csak a számmal nem bír.

ELSŐ SZÍNÉSZ: La, la, la, la.

Van azonkívül a színdarabban
Keréketört ember, félkarú pénzhamisító,
Levágott fülű török,
Melyet a nagyérdemű uraságok szórakozására,
Mulattatására nyomban elkezdünk.

ELSŐ ÉS MÁSODIK SZÍNÉSZ: La, la, la.

(A kapitány belekezd elbeszélésébe, melyet a két színész némajátékszerűen eljátszik. Anna a félig csukott ablak mögött hallgatózik)

KAPITÁNY: Volt egyszer egy szegény katona,
Aki az ördögnél is szegényebb volt.
Kapta magát, barátságot kötött az ördöggel.
Akármerre járt-kelt szegény katona,
Az ördög mindenütt nyomában baktatott.
Szegény katona jobb sorsra jutott,
Az ördög lopott kenyeret és bort,
Náha táncolni jártak,
De táncközben is vigyázott az ördög,
Hogy ne legyen szerelmes a katona.
Ha mulattak, az ördög azon örködött,
Hogy a katona kevés bort igyék,
Mert a részeg ember hamar szerelmes lesz.
Egyszer kiütötte a kupát a kezéből.
Neki csak gyermekeket volt szabad gyilkolni.
Ez volt az ördög barátságának ára.
Sok-sok esztendő múlt el ilyformán.
A katona megunta az ördögöt,

Táncolni, énekelni szeretett volna.
Elővett egy botot,
És jól agyonütötte a pajtását.

(A némajáték megszakad, Wolfgang a kapitány vállára teszi a kezét)

WOLFGANG: Lassabban, vitéz, most én beszélek.

KAPITÁNY: Az ördög...

WOLFGANG: Ide nézz!

Így csinálják az aranyat...

KAPITÁNY: ... Arany!

(Anna lejött a lépcsőn)

WOLFGANG: ... amíg hiábavalóságot fecsegtél,
Aranyat főztem a tűzhelyen.

KAPITÁNY: Te tudsz önteni aranyat?

ANNA: Jer ide, édes katonám!

Jer ide, édes katonám!

Ne higgy vén uramnak

WOLFGANG: Régi könyvekből tanultam,
Hogyan lehet gyík farkából aranyat olvasztani.
De a könyvek a varázsigt elhallgatták.
Most már tudom a varázsigt.

KAPITÁNY: Mondd meg, ó, mond meg!

ANNA (kérlelve): Szép, drága szerelmem!

KAPITÁNY: Arany! Csengő szép arany!

ANNA: Jöjj karomba, tündöklő katona!

Az éj már rövid,

Te holnap messze jársz.

Lásd, hajamat lebontottam,
Köntösöm megoldottam,
Rózsapiros ajkam csókodra felkínáltam,
Jöjj karomba, tündöklő katona!
Lábadhoz hullok, mint az arany búza,
Mert bokros búbárat szívem koszorúzza.
Csak azt szánom, csak azt bánom,
Tőled meg kell válnom.
Lásd, szívemet néked adtam,

Bánatom olthatatlan,
Ó, én álmodom, boldogságom, szerelmem,
Délceg vállad csak még egyszer öleljem!
Szeretlek híven, szolgád lennék mindenben,
Ó jöjj, jöjj, tündöklő katona!

WOLFGANG (*kapitányhoz*): Íme, a tallérok,
Mind neked adom!

KAPITÁNY (*belemarkol az aranyakba és meg-
tömi a zsebét velük*):

Arany! Csengő, szép arany!

(*A színészeknek is dob az aranyból*)

ANNA: Érzem, hogy elveszítlek,
Mielőtt megcsókoltál volna.
Elvesznek tőlem
Az átkozott csillogó tallérok,
Mielőtt boldog lehettél volna
Velem, általam!
Hát már elfelejtetted,
Hogy egész életedben
Boldog kívántál lenni?

KAPITÁNY: Van aranyom, van boldogságom.

ANNA: Ó, arany, légy átkozott!

KAPITÁNY: Arany,
Te, hegyeknek mélyén,
Folyamok fenekén rejtőzködő ős-szellem,

WOLFGANG: ős-szellem!

KAPITÁNY: Arany, te háborúk okozója!

WOLFGANG: Te háborúk okozója!

ELSŐ ÉS MÁSODIK SZÍNÉSZ:

Mily borzalmas éjszaka!

ANNA: Ne higgy vén uramnak,
Órült rajongók éjjeli baglya ő
A titokzatosság éjszakájában.

ELSŐ, MÁSODIK SZÍNÉSZ, WOLFGANG:

A titokzatosság éjszakájában.

ANNA: Jer katona,

Várlak csókos szerelemmel.

WOLFGANG: Várja csókos szerelemmel.

ELSŐ, MÁSODIK SZÍNÉSZ:

Ördögös vén ember.

KAPITÁNY: Arany, csengő szép arany!

Arany, te drága arany!

Te minden földi javak jója!

ANNA: Jöjj karomba, katona,

Ó, jöjj karomba, katona!

KAPITÁNY: Arany, én álmodom,

Boldogságom, szerelmem!

ANNA: Délceg vállad

Csak még egyszer öleljem!

KAPITÁNY (az aranyba markol): Érzem jól,

Hogy boldogságot csak te adsz nékem!

WOLFGANG: Érzem jól,

Hogy boldogságot csak te adsz nékem!

ANNA: Érzem, ó,

Hogy soha többé nem leszek boldog!

KAPITÁNY, WOLFGANG:

Van aranyom, van boldogságom.

KAPITÁNY: A földön érted ömlik

Az emberek piros vére,

WOLFGANG: A földön érted ömlik

Az emberek piros vére,

ANNA: A földön érted ömlik

Az emberek piros vére,

KAPITÁNY: Arany,

Te, minden földi javak jója,

Arany,

Te, asszonyok csábítója,

WOLFGANG: Minden földi javak jója,

Asszonyok csábítója,

ANNA: Arany, légy átkozott!

(A kapitányhoz) Szívem álma csak te voltál,

Ó, Rotaridesz!

KAPITÁNY, WOLFGANG:

Arany, te vagy a boldogság!

ANNA: Arany, légy átkozott!

Jöjj, ó jöjj ide, katoná!

Sújtson átkom rád,

Sújtson átkom reád,

Arany, átkom reád!

KAPITÁNY: Arany, arany, arany!

(*Wolfganghoz*) Mondd a titkot,

Mondd a titkot, vagy meghalsz!

Öreg, áruld el titkodat!

ELSŐ ÉS MÁSODIK SZÍNÉSZ (*a kapitányhoz*):

Menjünk el, jó uram!

WOLFGANG: Vidd a kincset, vidd a kincset,

Vidd a kincset és menekülj!

Vidd a kincset,

Vidd a kincset és menj el!

Arany, vidd el és menekülj!

(*Miután a kapitány összes zsebeit megtöltötte
tallérokkal*)

És a tüzeckét most eloltjuk,

Lassan, lassacskán eloltjuk.

ŐRSÉG (*kar; a színpalak mögött*):

Nyissák ki a kaput,

Az őrség van idekűnn!

ANNA: Menekülj, kedvesem!

ŐRSÉG (*kar; m. f.*): Nyissák ki,

Nyissák ki!

(*Hinkóval az élen bevonul a városi őrség*)

WOLFGANG (*az örökhöz*):

Ragadjátok meg, hamis pénzverő!

KAPITÁNY (*Wolfganghoz*):

Rászedtél (*Az örök megragadják a kapitányt*)

(*Az örökhöz*) Ne nyúljatok hozzám,

A király vitéze vagyok!

WOLFGANG: Zsebei telvék hamis aranyakkal,

Melyekkel elárasztották az országot.

ŐRSÉG PARANCSNOKA (*a kapitány zsebéből
kivesz egy tallért és vizsgálja*):

Valóban, uram, hamis arany,
Már ismerjük.

KAPITÁNY: Végem van, kerékbe törnek.
(*Annához*) Szép asszony, Isten veled!
Csak azt sajnálom,
Hogy enyém nem lehettél.
Az mindegy, mikor halok meg.

ANNA (*az örökhöz*): Eresszétek, ő ártatlan,
A férjem a bűnös!

WOLFGANG: A király karóba húzatja
A hamispénz verőt.
(*Az örökhöz*) Vigyétek, legények!

ANNA: Ha nem látnálak soha többé, katona!

ŐRSÉG PARANCSNOKA (*a színészekre értve*):
Hát ezek mifélék?

ELSŐ ÉS MÁSODIK SZÍNÉSZ:
Kegyelem, kegyelem, kegyelem! (*Távoznak*)
(*A kapitányt az őrség elhurcolja*)

WOLFGANG: Mire holnap lement a nap,
A zsoldoskapitány a varjaké,
Hisz marékszám van
Hamis tallér a zsebében.

A polgár megvédi a házát,
Oly módon, amint tudja.
Én kereskedő voltam,
Tehát mindenhez értek.
Meg kell ismerni a vevőket,
Az embereket.
(*Annához*) Lásd, egy marék hamis aranyért
Eladott a katona.
De én nem is adlak oda
Az egész viláigért.

ANNA (*az ablakhoz siet, bánatosan nézi, amint a kapitányt viszik*): Már viszik...
Már viszik...
Hiszen úgy szerettem! (*Zokog*)

WOLFGANG: Lehetséges, gyermekem,
De holnapra már elfelejtet!

ANNA: Ó, mintha álom lett volna!

WOLFGANG: Holnap gyónunk,
Vasárnap áldozunk
A szent pap kezéből.
Jó éjszakát Anna,
Jó éjt...

ANNA: Jó éjt...

Z. 3700

A kiadásért *Tardos Béla*, a Zeneműkiadó Vállalat
igazgatója, a szerkesztésért *Ormay Imre* felel.

Zeneműkiadó Vállalat nyomdaüzeme,
Budapest, VI., Paulay Ede u. 55. – 5600 pld. – 61/5287

ÁRA: 3,— Ft

A ZENEMŰKIADÓ VÁLLALAT
OPERASZÖVEGKÖNYVEI

1. *Erkel* ..... BANK BÁN
2. *Gounod* ..... FAUST
3. *Leoncavallo* ..... BAJAZZÓK
4. *Mascagni* ..... PARASZTBECSÜLET
5. *Mozart* ..... SZÓKTETÉS A SZERÁJBÓL
6. *Verdi* ..... RIGOLETTO
7. *Verdi* ..... TRUBADUR
8. *Rosini* ..... A SZEVIILLAI BORBÉLY
9. *Verdi* ..... TRAVIATA
10. *Mozart* ..... DON JUAN
11. *Wagner* ..... A NÜRNBERGI
MESTERDALNOKOK
12. *Kodály* ..... HÁRY JÁNOS
13. *Verdi* ..... DON CARLOS
14. *Puccini* ..... TOSCA
15. *Bizet* ..... CARMEN
16. *Mozart* ..... VARÁZSFUVOLA
17. *Beethoven* ..... FIDELIO
18. *Verdi* ..... OTELLO
19. *Verdi* ..... AIDA
20. *Puccini* ..... BOHÉMELET
21. *Wagner* ..... TANHÄUSER
22. *Wagner* ..... WALKÜR
23. *Puccini* ..... PILLANGÓKISASSZONY
24. *Offenbach* ..... HOFFMANN MESÉI
25. *Csajkovszkij* ..... ANYEGIN
26. *Wagner* ..... A BOLYGÓ HOLLANDI
27. *Wagner* ..... FALSTAFF
28. *Mozart* ..... FIGARÓ HÁZASSÁGA
29. *Wagner* ..... TRISZTÁN ÉS IZOLDA
30. *Gluck* ..... ORFEUSZ
31. *Puccini* ..... TURANDOT
32. *D'Albert* ..... HEGYEK ALJÁN
33. *R. Strauss* ..... RÓZSALOVAG
34. *Donizetti* ..... LAMMERMOORI LUCIA
35. *Verdi* ..... ÁLARCOSBÁL
36. *Smetana* ..... ELADOTT MENYASSZONY
37. *Flotow* ..... MÁRTA
38. *R. Strauss* ..... SALOME
39. *Erkel* ..... HUNYADI LÁSZLÓ
40. *Muszorgszkij* ... HOVANSZSINA
41. *Goldmark* ..... SÁBA KIRÁLYNŐJE
42. *Borogyin* ..... IGOR HERCEG
43. *Kenessey* ..... AZ ARANY MEG AZ ASSZONY
44. *Muszorgszkij* ... BORIS GODUNOV